

ПЛАСТ
Національна Скаутська Організація України
Курінь УПЮ ч.14 ім.Соломії Крушельницької
22 січня 2005/число 4

Шлях до щастя-
вміти приносити щастя іншим.

Бі-Пі

Львів 2005

Спочатку було слово...

Словом можна вбити, подарувати надію на життя, покалічити душу і відродити свою сутність. Можна просто мовчати, щоб не завдавати болю, або ж криком душі подарувати комусь щастя...

Наше слово – це малесенька краплинка дійсності і потойбіччя, яка здатна розрадити і допомогти, розчарувати і втішити. Наші почуття, наше життя, наші маленькі серця і велика віра в майбутнє допомагають творити те, що називається «Гамой». Ми творимо для вас: від землі до небес, від глибин до зірок, даруючи життя найкращим спогадам.

Мандруйте світами, пізнавайте себе і нас. Нехай вірним і надійним провідником у цьому стане це творіння, яке поведе у світ мрій, дасть збагнути таємниці життя і вашу велику місію Людини на землі!

Адреса для листів:

gama_14@ua.fm

Приємного читання вам бажають:

Головний редактор – пл. уч. Софія Сидір

Перший заступник головного редактора – пл.уч. Соломія Кейван

Заступник із зовнішніх питань – пл.уч. Юля Чванькова

Художній редактор – пл.уч. Роксолана Наконечна

Мовний редактор – пл. уч. Іра Янів

Рубрики:

"Спочатку було слово..." – пл. уч. Соломія Кейван

"Ретро" – пл. уч. Катруся Вінтоняк

"Найкращі дівчата" – пл. уч. Аничка Горбань

"Жабки-мандрівнички" – пл. уч. Оля Будник

"Інтерв'ю"- пл. уч. Марта Червінко

"Голі дейс" – пл.уч. Роксолана Наконечна

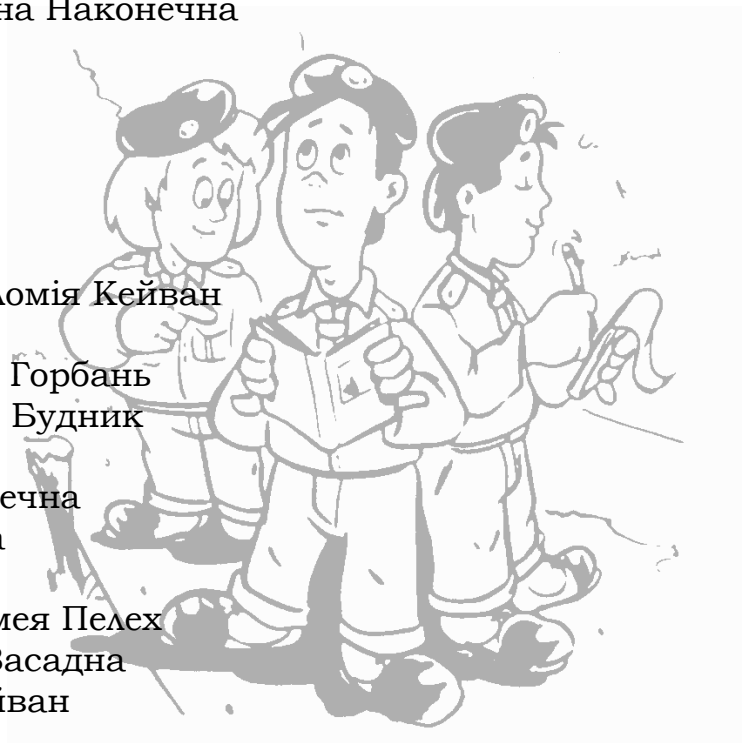
"Про спорт" – пл. уч. Юля Чванькова

"Vita Nostra" – пл. уч. Анна Козюта

"Анекдоти від Солохи" – пл. уч. Соломея Пелех

"Я і моє "Я" без мене" - пл. уч. Леся Засадна

"Бай-бай мила" – пл. уч. Соломія Кейван

Художнє оформлення – пл. уч. Юля Чванькова

Кохання примадонни (продовження)

...запрошення до Італії

Перед самим виступом італійців, до Соломії підійшов професор Валерій Висоцький.

- Панно Крушельницька, прошу після концерту прийти за лаштунки, я хочу познайомити Вас із Джеммою Беллінчіоні.

Не знала тоді Соломія, що це знайомство переверне її життя. Після концерту професор Висоцький представив Джеммі свою ученицю Соломію Крушельницьку і залишив їх на самоті. Джемма одразу ж висловила бажання послухати Соломіїн спів, і та заспівала. Послухавши ученицю, Джемма була вражена її голосом, проте запитала:

- Як ви гадаєте, у Вас меццо-сопрано?
- Саме так, - Відповіла Соломія.
- Маю сумнів. Здається мені, що у Вас драматичне сопрано. Їх дуже часто плутають.

Після приємної розмови Джемма запросила Соломію навчатись в Італії. І сказала, що сама про все подбає... А вечір з Теофілом та сестрою Софією так і не відбулася.

Тепер Соломія готувалася до тривалої подорожі. Ця поїздка багато коштувала отцю Амвросієві Крушельницькому, та доньці він не міг відмовити. Ось Соломія в Римі. Вона стільки років вчилася співу, а тепер мала переучуватися наново. Та це не біда, бо вона ж займається улюбленою справою!

Поміж адвокатом і пліткарем

Перебуваючи в Римі, Соломія листується з Окуневським і за його порадою пише листа до Михайла Павлика з проханням прислати їй літературу. Павлик відповідає їй згодою, і з того часу починається їхня дружба. Від листа до листа він все більше захоплюється Соломією. І ще не зустрівшись з нею, закохується. Він дає їй корисні поради, наставляє Соломію і мріє про зустріч з нею.

Аж тут, захворів брат Антін і Соломія їде до Львова. Вони зустрічаються з Павликом, і його почуття стають ще палкішими. Він у всьому намагається допомагати Крушельницькій. Дізнається про хворобу брата. Годинами простоє в неї під вікнами.

Розуміючи серйозність Павликових намірів, Соломія починає віддалятися від нього. У неї гадки не було про одруження, тому і уникає зустрічей з ним.

Одного разу до неї зайшов Теофіл Окуневський. Вони не бачилися кілька місяців через те, що адвокат йшов на вибори до Сейму. І ось він стояв перед нею. Теофіл довідався про смерть Антіна, якого добре знав і поважав. І прийшов висловити співчуття. Він вже не зважав на те, що скаже консервативна суспільність про те, що перспективний політик збирається одружуватися зі співачкою.

- Заради Вас, панно Соломіє, я погоджуюсь на все, а прошу лише про одне – виходьте за мене заміж, - тільки й мовив.

І з того часу Соломія знову починає зустрічатися з Окуневським. Адже будучи нареченою Теофіла зможе уникнути небажаних розмов. Такий розвиток подій не подобався Павликові, який недолюблював Окуневського. І Павлик розповідає Соломії різні плітки про неї та Окуневського.

Те, що розповів Крушельницькій Павлик, вразило співачку, вона захворіла. Соломія марила і місяць пролежала хвора. Одразу після одужання повернулася до Італії. Вона знову поринула у навчання.

Два генії у подружжі – несумісні

Коли навчальний курс добував до кінця, Крушельницькій прийшла телеграма з Кракова, - її запрошували працювати у щойно відкритому театрі. І Крушельницька їде до цього тихого містечка...

Одного дня хтось постукав у двері квартири, в якій мешкала Соломія з сестрою Оленою. Олена відчинила двері. На порозі стояло двоє хлопців. Один білявий, а другий – циганкуватий.

- Доброго дня, - мовили вони в один голос, - нас прислав до Вас пан Павлик.

- Добридень, - відповіла Олена і попросила їх заходити. – Прошу, сідайте, я зараз покличу сестру.
Прийшла Соломія.
- Нам Павлик сказав, що Ви наша землячка. Я – Василь Стефаник, студент медицини, а це – Іван Труш, маляр, – випалив чорнявий.

Щодня хлопці приходили до сестер. Веселі, дотепні, вони дуже сподобались сестрам. Особливо припав Соломії до серця Стефаник. Молодий, талановитий, уважний. Соломія закохалася в нього. Вперше. Те саме відчував і Стефаник до Крушельницької. Та дуже високу ціну він вимагав заплатити за їхнє кохання. Зректися співу...

Соломія не могла зрадити те, що любила над усе... Зрештою, два генії в подружжі несумісні...

„Твій журнал” Надія Кафка
Продовження в наступному номері...

Найкращі дівчата

г.ч.3 „Розбійниці”

Пласт об'єднує багатьох людей, різних за своїми поглядами, зацікавленнями, характерами. Ось він об'єднав і нас. Завдяки Пласту ми тепер в одному гурточку, в нас з'явилися нові погляди.

З Пластом в нашого гуртка асоціюється багато приемних спогадів та цікавих подій.

Найцікавішими для нас були наші перші сходини. Також нам сподобалось Різдво, адже на вертепі ми могли випробувати свої акторські здібності і посіяти усмішки на обличчях багатьох людей.

Курінні табори нам запам'ятались найкраще. Тут, ми навчилися багато цікавого і корисного. А ще багато радості і задоволення ми могли отримати просто на різних пластових акціях.

Нам видалась кумедною назва посуду на таборі, яку ми спочатку називали „Монашка”, а не „Менашка”. Ще ми довго думали над значенням слова „Лятрина”. Проте після першого ж табору ми все зрозуміли.

Пласт допоміг нам зблизитись. Колись ми були самі по собі, а зараз – найкращі друзі. Тепер всюди ми є одним цілим.

Пласт допоміг нам зрозуміти суть дружби...

Жабки-мандрівнички

Гуртковий табір г.ч.1 „Верховинки”

Це був наш перший гуртковий табір. Відбувався він на урочищі Гнилий Потік(поблизу с.Славське).

Почалося все на Головному львівському вокзалі о 7:00. Їхали поїздом Львів – Мукачево, де було багато людей і дуже мало місця. Але все швидко закінчилось, і ось ми у Славську йдемо вверх по річці до місця табору. Все було суперово. За цих 2 дні ми встигли і борщу з варениками наїстися, і хустини змайструвати, а найважливіше, **здружитись!**(хоча ми до табору були дуже дружніми).

На третій день ми тим самим поїздом помандрували до Мукачева, де спробували тамтешніх „борьщ” та „піліменів” (це не помилка, у них страви так називаються). Найбільше нас здивували вітрини з одягом і цукерками в мукачівському замку. До речі,

якщо комусь цікаво – там є і прокат лещат. Нажаль ці чудові, незабутні дні закінчились і ми поїхали до свого рідного міста Лева, де розійшлись по теплих домівках.

пл.уч. Аничка Горбань

Пластова

спартакиада – не тільки спорт !

У цьому я переконалась 16-17 жовтня, коли була учасницею цьогорічної Крайової Пластової Спартакиади в Івано-Франківську...

Команда нашого куреня остаточно переконалась в тому, що НІКОЛИ НЕ ВАРТО ГОТУВАТИСЬ ДО СПОРТОВИХ ЗМАГІВ!!! Не буду в прикладах заходити далеко: не маючи зовсім командних тренувань з баскетболу (зізнаюсь, що більшість знала тільки що треба закинути м'яч у корзину), ми все ж виграли матч у Світликів, хоча вже 2 програли в Роксолян, частково через те, що не було часу на відпочинок. А ось з волейболу – навпаки: не пам'ятаю, скільки годин ми тренувались перед Спартакиадою, але програли Басарабкам з різницею в 3 м'ячі. Потім були бадмінтон та біг, з яких маємо четверте місце. Смішно було спостерігати, коли РоРо доганяла Ірцю, щоб передати естафету, а та замість того, щоб зупинитись, ще швидше тікала від РоРо. Настільний теніс організатори перенесли на наступний день. Усі команди загалом показали себе непогано. А ТЕПЕР НАЙЦІКАВІШЕ!

В нас було багато пригод, я скористаюсь нагодою їх описати. Нам усім дуже сподобався чай з м'ятою. Коли хтось з нашої команди хотів пити, а йому пропонували воду, то зразу було чути у відповідь „яка вода?! Де наш чай з м'ятою?“<Не хвилюйтесь, це був звичайний чай!!!>. По дорозі до їдальні ми співали пластові пісні, усі разом хиталися вправо – вліво і кричали „По – ї – ха –ли!“, так, що автобус мало не перекинувся.

В суботу ввечері було більше, ніж вечірка... Вкінці нас чекав сюрприз – виступ Івано-Франківських груп – „Алярм“ і „Фліт“, від яких всі були у захваті! Скільки було радості побачивши знайомих пластунів з таборів та акцій!!! Трішки втомлені 6-ти годинною забавою та цілим днем змагів, повернувшись, ми чекали на відпочинок, але тут ще одна радість – у дверях кімнати, де ми жили (символічно з номером 14), заїло замок, тому довелось вибивати двері. На допомогу прийшли нам львівські пластуни, які десь годину займались нашими дверима.

Закриття Спартакиади відбулось о 13:00, проте це ще був не кінець! Квитки на автобус до Львова ми мали аж на 20:15, тож мали ще вдосталь часу. Довго гуляли по Франику, побували у міському краєзнавчому музеї, посиділи в „Пиріжковій Хаті“, і пішли на Франківську домівку, де довго грали в улюблену нами „мафію“.

О 00:30 у Львові нас зустріли дощ і холод, та в душі нас гріли ще зовсім свіжі спогади про приємно проведений час. Так і закінчилась для нас, Крушиків, наша перша Спартакиада. Можу сказати, той хто не був там, втратив дуже багато.

Пл. уч. Леся Засадна

органи+

есло=

ивуля

Ця, трохи нематематична формула, була висновком нашої мандрівки в гори. Домовились ми зустрітись о 00:00 на Головному вокзалі. „Ми“ – це семеро друзів, яким дуже кортіло помандрувати. Після розмови з касиркою ми трохи збентежилися, адже потяг Львів – Івано-Франківськ відправлявся о 5:27, тому нам довелось чекати.

Нарешті ми дістались Франківська. Після двогодинного пошуку автобуса, який доставив нас до Манявського скиту, ми сіли в комфортабельний бус, що віз нас назустріч пригодам. До ночі ми розглядали мальовничі місця Маняви... Огледіли водоспад, блаженний камінь, побували на дзвіниці манявського монастиря і розклали табір.

Наступного дня ми піднялись в Горгани. Перейшовши чортківський хребет по коліна у мосі ми опинились на полонині, де стояв березовий хрест. Тут вирішили зробити привал і розглянути природу довколишніх гір. Мене дуже вразило побачене, адже по два боки розтяглась яскрава веселка...Поки ми розглядали веселку, пройшов весь вечір, тому довелось лягати без вечери спати.

Зранку ми рушили далі. Після довгих годин походу виявилось, що ми заблукали. Тобто не заблукали, а просто вийшли не в селі Гута, а в селі Яблуныка. Смачно пообідавши

та поспілкувавшись з місцевим населенням ми дізнались що поблизу відбувається крайовий табір Чоти Крилатих. Діставшись до табору я вперше відчула дух Чоти.... Чотівці нас нагодували і поклали спати, а зранку запросили на навчання. Це було незабутньо !!!

Далі нас чекало КВТ. Виконуючи функцію міжтаборової пошти, захопивши добрий десяток листів ми рушили в Осмолоду. Наступним пунктом мандрівки був Сокіл. В цей час там таборували станиця Городок і Черляни. Нас запросили на ватру, де ми познайомились з новими людьми. (Коротка довідка: наша мандрівка тому і задумувалась, адже ми пообіцяли Андрію Біновському, провідати його). Ще один важливий атрибут мандрівки – весло. Так, саме весло, адже його ми везли зі Львова, щоб подарувати Біліні. Та щоб описати всі враження не стане місця і часу, тому за детальними роз'ясненнями звертайтеся особисто☺). Ну, повертаємось на Сокіл. Там ми пробули цілу добу, поспали і поїли. Попрощавшись з Соколом та його „мешканцями”, ми рушили до табору КВТ.

Дорога була дуже довга, ми йшли, йшли, йшли....На дорозі нам трапився рятувальник, який і підказав нам дорогу. Напевно такого відчуття, яке відчула я, неможливо уявити: ти виходиш на вершину хребта, тебе обвіває холодний і одночасно свіжий вітерець, ти відчуваєш, що летиш... Це була гора Ігровець.

Далі, як співає Руслана: „...дальній путь лежить, через хмари і небес блакить...”, так і ми все йшли вгору. Під кінець дня ми таки дісталися Сивулі – нашого кінцевого пункту призначення, але аж ніяк не кінець нашої мандрівки. Залишилось лише дістатись до Надвірної, далі до Франківська, а там вже і до Львова недалеко!

пл. уч. Роксолана Двораковська
Курінь ч. 36 імені Анни Ярославни

Святкування Нового року

Цей "Новий рік" для майже кожної з нас був набагато особливішим ніж завжди...

Покинувши своїх родичів вдома ми зібралися у юначки з нашого куреня - Лесі. Всі з добрим настроєм і ще купую всяких смакот прийшли в гості.

І ось почалось... Метушня, кожен намагається допомогти. Бац... Дивимось на годинник, а тут вже й одна хвилина до Нового року. Ми ледь встигли загадати бажання, а хто взагалі не встиг.

Всі по черзі проголосили тост - побажання до наступного року. І все... старий рік закінчився, все погане залишилося позаду у минулому і почався Новий - 2005 рік. Тепер всі повсідалися за стіл і почали напихати свої голодні та пусті животики. Потім, коли вже всі понаїдалися ми вирішили не гаяти часу: всівшись у дружнє велике коло, ми співали під гітару різні веселі та сумні пісеньки.

Наші веселощі тривали довго і ми навіть не помітили як пробіг час. Сонечко вже виглянуло з-за високих будівль і настав ранок. Перший ранок у Новому році.

пл. уч. Аничка Горбань

Інтерв'ю

AS чи відбілювання?

AS чи відбілювання? Це питання турбує нас зараз, а чи здогадувалися про нього 10, а то й 8 років тому? Напевно що ні! Але тепер це дилема, розв'язати яку можна задавши собі запитання: "Чи довіряю я застарілим давньоперевереним методам, які використовувала ще моя бабуся, чи надаю перевагу новим і прогресивним, які потребують великих витрат, але кращих результатів?"

Правда чи брехня? Колись наші мами і тати, дідусі і бабусі задовольнялися неправдою, якою їх постачали засоби масової інформації, можливо це їх не влаштовувало (так само як і відбілювання), але вони не мали виходу не бачили кращого...

Зараз разом з AS-ом і іншими відбілювачами без хлору з'явилася маса нових прогресивних винаходів і можливостей. У тому числі і чиста інформація, яка тепер доступна будькому, яка, звичайно ж, потребує трохи більше "плати", а точніше - не мовчати!!! Отож ми даємо собі таку можливість!

НЕМОВЧИ!...

...І не дивуйся, коли до тебе підійде котрась із Крушельницьких і запропонує дати відповідь на декілька запитань для нашої "Гами". Це може означати лише те, що вам випала шалена нагода "потрапити" на сторінки газети і те, що ваші думки будуть почуті, побачені і прочитані! А ще ви можете самі запропонувати теми для наших спец-інтерв'ю, можете прочитати думки пластунів з інших станиць, країв, особистостей, або просто хороших людей...

(Пишіть!)

Так що, Живіть! Думайте! Говоріть!

ЛЮБІТЬ ОДИН ОДНОГО І НАС НЕ ЗАБУВАЙТЕ!

пл. уч. Марта Червінко

ГОЛІ ДЕЙС

Якщо вам ще не цікаво, то прочитавши це, ви не зможете відірвати очей.

Надзвичайна погода

Найважчі градини

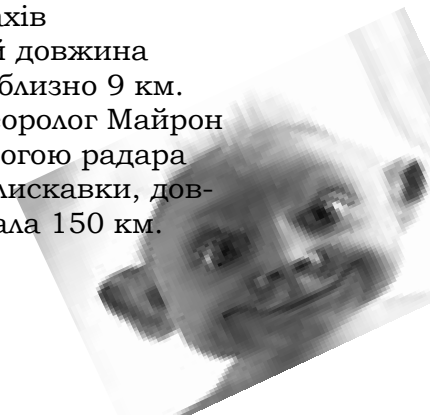
Найважчі градини важили близько 1 кг. кожна.

Повідомлялося, що 14 квітня 1986 р., коли на район Гопалгандж випав град, загинуло 92 людини.

Найдовша блискавка

Щосекунди Землю освітлює приблизно 100 спалахів блискавки. Зазвичай довжина блискавок сягає приблизно 9 км. Проте у 1956 р. метеоролог Майрон Лігда(США) за допомогою радара зафіксував спалах блискавки, довжина якої дорівнювала 150 км.

Найвищий водяний смерч

Водяні смерчі- це торнадо, що проносяться над водою. найвищий водяний смерч бачили 16 травня 1898 р. над Еденом (Австралія,Новий Південний Уельс). Спостереження геодезиста з берега свідчать, що його висота сягала 1528 м., а діаметр приблизно 3м.

Найбільший шматок криги, що впав з атмосфери

13 серпня 1849 р. у Шотландії (Великобританія), з неба впав шматок льоду довжиною 6 м. Лід був прозорий, але виглядав так , ніби складався з маленьких шматочків, наприклад з градин. Це можна пояснити тим, що градини сплавившись в одне ціле після удару блискавки.

Поява найбільшої кількості гало

11 січня 1999р. на географічному Південному полюсі вчені спостерігали щонайменше 24 типи соняшних гало-світлих плям навколо, чи поблизу Сонця.

пл. уч. Роксолана Наконечна

Я зовсім недавно почув про такий пластовий захід як Орликіада, тому і вирішив спробувати реалізувати свої можливості в якості гетьманича від нашого куреня. Першим хвилюючим моментом було одержання листа з відповіддю про допуск нашої команди до участі в змаганнях в Києві. Наступні вже сприймалися спокійніше, бо ми знали основне – ми ідемо підкоряти Київ !!!

СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА

Після виснажливих репетиції та моделювання проектів ми все ж зібрались і таки дістались Києва. Нас зустрів привітний автобус, який досить швидко доставив до місця перебування на наступні 3 дні. Почалося все дійство, звичайно ж, з реєстрації та розміщення учасників, яке супроводжувалось новими знайомствами і не менш приємними зустрічами старих друзів. Відразу після розселення почалась теренова гра по Києву. Ми були дуже здивовані, бо виявилось що претенденти на гетьманича та гетьманівну мали стояти на точках. Незважаючи на деякі проблеми теренова гра пройшла блискуче.

Наступним етапом був інтелектуальний змаг. Це був відвертий і великий мінус в Орликіаді 2004, адже складність питань була дуже різною. Вона змінювалась від дуже банальних запитань до просто непосильних... Та зрештою, і не це було причиною, проблему становило оцінювання питань, судячи по якому всі питання коштували однаково кількості балів. Суть цього змагу полягала в тому, що один доброволець з команди ходив по спеціальних доріжках, цим самим вибираючи команді запитання. За кожну правильну відповідь давались різнобарвні смужки і завдяки їм підраховували фінальні бали.

СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА

Після недовгого відпочинку розпочалась забава, на якій був присутній улюблений більшістю пластунами гурт „ТАРТАК”. Це була суперова забава, про яку, мабуть, кожен учасник залишив собі найвеселіші спогади. Це дуже підняло нам настрій і зарядило енергією на наступний день, який мав бути ой яким не простим... бо саме наступного дня було представлення сценок, до яких ми готувалися більше місяця.

Ось настав цей момент, коли команди почали розказувати іншим про життя відомої людини, яку вони обрали з поміж трьох запропонованих оргкомітетом кандидатур. Це було дуже цікаво і весело, коли кожен намагався представити свого персонажа в найяскравішому світлі. Цьому допомагали костюми, які робили всім куренем, декорації, ну і звісно ж дружня атмосфера, яка витала поміж учасників особливо в цей момент. Ще одним мінусом була відмінність програми команд та претендентів на гетьманівну гетьманича, що не дозволило мені побачити більшість сценок.

І ось, нарешті цей довгожданий момент - нагородження команд і проголошення гетьманича та гетьманівни 2004 року. 1 місце серед команд загального заліку зайняли курінь число 20 імені Олени Теліги (місто Рівне) з чим ми їх і сердечно вітаємо !!! Нажаль, більшість представників львівської станиці так і не зайняли бажаних призових місць. Та тішить думку інше, до Львова ми привезли аж дві булави.(це дуже теоретично – „привезли”, адже булаву я тримав в руках лише годину !!!) І так, звучать фанфари – Гетьманівна 2004 року стала Катруся з куреня імені Ольги Басараб , а гетьманичем...а як Ви думаєте ? Звісно я, Ярема Дух.

зі слів пл. розв. Яреми Духа

СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА СЬОМА СТОРІНКА

ПРО СПОРТ

А ти так зможеш?

Скільки разів на день зміг відтиснутися рекордсмен?

33 305 разів за 24 години відтиснувся від підлоги кореець Кім Янг Кі-Він. Побив рекорд англійського каратиста Пола Лінча, який за 2 години відтиснувся 29 753 рази. Ставлячи свій рекорд, Кім відтискався практично безперервно, за хвилину в середньому він відтиснувся 23 рази-два рази на 5 секунд. Значно швидше, але лише півгодини, відтискався швейцарець Гольбер Герінг.

За цей час відтиснувся в це неможливо повірити 1609 разів, приблизно один раз на секунду. Рекорд світу з відтискання на одній руці встановив німець Гельмут Мюллер, який за 27,5 хвилин відтиснувся на одній руці 810 разів. Це означає, що він працював у двосекундному такті.

Чи буває таке на морських таборах?

Хто перший приїхав на Північний полюс на дошці для Віндсерфінгу?

У це важко повірити, але це підтверджено документально. 25 днів стояв на дошці для віндсерфінгу француз Стефан Пейрон і дістався, долаючи льодяні тороси й бурі, до магнітного Північного полюса, але подія відбувалася, зрештою, влітку.

Стефан Пейрон фактично факівець із небезпечних мандрівок на дошці для серфінгу. Він також перший серфінгіст, який сам-один перетнув Атлантику. Від Нью-Йорку до Нью-Йорку та Ла-Рошели на французькому березі Атлантичного океану-6000 кілометрів-француз подорожував за 46 днів. Том над ставком. За день він проходив по 130 кілометрів. Всі радіють і щастять - том на березі мліє. Всі скачуть, лоринають - том плавати не вміє. приблизно 11 кілометрів на годину, зрозуміло, з урахуванням часу на відпочинок на семиметровій дошці та часу, коли був штиль

- Як звали найстаршого чемпіона „Формули-1” і Скільки йому було років, коли він виграв гонки?

Жуан Мануель Фанджіо став чемпіоном „Формули-1” 1956 року в 46-річному віці

пл. уч. Юля Чванькова

Помаранчева революція

Про події в Україні знає весь світ. Більше двох мільйонів людей з різних куточків України зібралося в Києві на мітингу на Майдані Незалежності. Вони бажають лише одного - відстояти своє законне право на чесні вибори, яке влада у нас забрала. Не лише у тих, хто мітингує, а й у кожного з нас. Тому ми не можемо сидіти, склавши руки, в чотирьох стінах перед коробкою, яка називається телевізором і доводити самим собі, що надворі холодно. Хіба тим, хто на Майдані тепліше? Звичайно ні. Тому ми – львів'яни, які залишилися у своєму місті, повинні підтримати тих людей, адже зараз це є головним обов'язком кожного з нас. Саме це і робили пластуни.

Так, Пласт є аполітичною організацією, але ми також люди і маємо право підтримати наших співвітчизників. Ще з понеділка ми зустрічалися на неофіційних пластових збірках і йшли на мітинг, але йшли туди швидше не як пластуни, а як громадяни своєї країни. Щодня ми були на площах, але вже з четверга мале нове завдання. Поділившись на групи, ми ходили по магазинах, квартирах і збираючи теплі речі і кошти, які відправляли в Київ на Майдан.

Обійшовши кілька квартир ми побачили, що люди охоче дають теплі речі і дякуючи нам за те, що ми цим займаємося. Наша група "працювала" в районі вулиці Привокзальної. Після того, як ми обійшли 4 квартири ми принесли в канцелярію 2 великі кульки і 5 напалчників, напханих теплими речима. Ми були приємно вражені щирістю і добротою людей. Багато з них були готові віддати останню теплу одягу, бо знали, що хтось зараз потребує її більше, ніж вони самі. Дехто віддавав нові рукавиці, нові светри, не шкодуючи їх. Коли речей було зібрано досить багато і в Києві не було браку одягу необхідно було збирати кошти, ходячи по офісах, фірмах, установах.

Також приємно здивувала довірливість людей. Якось до пластунів підійшов чоловік і дав 100 гривень, попросивши купити харчів для тих, хто був на мітингу.

Якщо ставало холодно, ми йшли в канцелярію і грілися теплим чаєм.

Ми зробили добре діло – надали допомогу людям, які її потребували і я пишаюся, що серед учасників цієї акції було багато пластунів. Ми діяли за нашим сумлінням, тому що відчуваємо себе українцями, небайдужими до долі своєї держави.

Можна з впевненістю сказати, що народна творчість зараз проявляє себе якнайкраще. Скільки лозунгів і пісень складено, намальовано плакатів! Адже нам не байдуже до долі свого народу і ми нарешті готові разом відстоювати свою свободу!

І хай Бог допоможе нам всім!

пл. уч. Леся Засадна

Історія, яку не можна змінити

У вас бувають миті, коли здається, що життя закінчується, або просто немає чого жити? Ви думаєте, що життя є дурним і не спланованим - ви помиляєтесь, бо треба тішитися тим, що відбувається і радіти, коли через щось переживаєте, тому що таку нагоду, як жити, Бог дає лише один-єдиний раз, отож, насолоджуйтесь нею!!!!!!

Все почалося давним – давно, коли Мелані була ще маленька і не знала, як її звати, вже тоді всі знали, що вона не така, як всі. Мелані виростала і ставала все гарнішою. Вона заповонила серця всіх хлопців. Це її не цікавило, вона хотіла щоб на неї звернув увагу лише один-єдиний, вартий її уваги хлопець - Хенсон, він був не такий, як інші, не мав друзів-задавак, він любив мріяти і здавалось, що все, що відбувається навколо його не цікавить. Мелані не могла більше чекати і вирішила з ним познайомитись. Через декілька місяців, вони вже були найкращими і нерозлучними друзями.

Найбільше її мучила лише одна її таємниця, яку у цілому світі знала лише вона та її мама, Мелані вміла дізнаватися майбутнє по осаді кави, чи руці. Найбільше вона боялася, що коли про це дізнається Хенсон він не захоче мати з нею нічого спільного. Довго не думаючи Мелані вирішила нічого не казати своєму новому другові. "Для чого йому знати

те, що знаємо лише я та моя мама?”, думаючи так, вона заспокоювала свою душу і вважала, що правильнішого рішення немає.

Йшли роки, місяці, прийшло літо, час прощання, та сталося інакше: Хенсон хотів провести це літо з Мелані, але не знав, куди їм поїхати.

Одного разу він сидів зранку з горнятком кави і переглядав газету, яку мама купила увечері. Йому на очі потрапила замітка: "Чудесне містечко Дракули (Трансільванія) запрошує до себе всіх бажаючих відпочити в найкращих готелях і відвідати найцікавіші замки цієї місцевості!!!! Це те, що я шукав!!"- подумав Хенсон і, вхопивши газету, помчав до Анки.

Вже був ранок і треба було від'їжджати. День був сонячний і обоє були на сьомому небі від щастя. На третій день їхнього перебування вони з нетерпінням очікували поїздки в замок Дракули. "Треба йти обідати,"-сказав Хенсон.

Мелані ніколи не мала більшого бажання заглянути комусь в склянку, чи на руку, як сьогодні. Її охопило непереборне бажання, вона опиралася до останнього, але...Те, що вона побачила налякало її до смерті, тепер її тягар збільшився удвічі. Знати щось, що не можеш розказати найдорожчій людині, є дуже важко. Вона не хотіла більше їсти і, мовивши, що йде в номер, пішла надвір. Вона не знала куди йде, що робить, вона не чула, що її запитав той світловолосий юнак на розі Чаушеску та 1 грудня, та й не мала ані найменшого бажання вдавати, ніби їй було це цікаво. Їй здавалось, що вже немає чого жити, що доля, яка була для неї запланована, є найважчим випробуванням в її житті. Ось подорож до замку, на яку вони так чекали, але як їй веселитись, коли вона відчуває свою вину перед ним, хоч сама не знає чому. Вже треба було повертатись додому. Мелані хотіла якнайшвидше покинути ці краї і розповісти все мамі, може вона щось порадить...

Проходили тижні. На всі дзвінки Андрея відповідала мама: "Її не має", або ж "Вона зайнята". Однак невдовзі дзвінки припинились...

Пройшло рівно два місяці від їхньої поїздки, Мелані вирішила відвідати його і вибачитись за те, що так довго з ним не спілкувалась і уникала. Вдома в Хенсона відкрила двері мама, вона була сумна і бліда, Мелані це насторожило: "А Хенсон вдома?", - відповіді не було ... здавалось, що мама стоїть за стіною і нічого не чує. І тут почулося те, чого Мелані найбільше боялась: "Андрея нема". "Як нема?! Він кудись пішов?". "Андрея більше нема..., три тижні тому... йому стало погано... і його забрали у лікарню, в нього ... була лейкемія, але лікарі не змогли його врятувати... було пізно...". Це був, як вирок за мовчання, за таємниці, за все... Вона відчувала таку пустоту, ніби за мить її тіло покрилось брудом, а в голові крутилось лише одне єдине речення: "Я ж могла його врятувати..."

пл. уч. Ірена Заяць

Коханому !

Я все життя тебе шукала і ось знайшла ... Це сталося раптово, я навіть оком не встигла змигнути. Я тебе кохаю, не знаючи навіть чому... Багато разів задавала собі це запитання, але так і не знайшла на нього відповіді, ні в собі, ні в тобі. Ти для мене той єдиний, який просто є. Ти для мене та людина, на яку я можу покластися на всі 100%. Я хочу бути поруч з тобою. Просто хочу. Я хочу кохати і бути коханою. Напевне я зрозуміла, що кохаю життя, а життя – це ти! Останній сон мене кинув в жах і я подумала, якщо так станеться, то Ти знайдеш собі іншу, а я на небі буду тішитись твоєю щастю. Я готова віддати своє життя за нашу любов !!!

Я шалено тебе кохаю !!!

Твоя кохана

АНЕКДОТИ ВІД СОЛОХИ

Діти пишуть твір на тему: "Що б я зробив, якби виграв мільйон доларів".

Дмитрик подивився на свій зошит з колонками складних обчислень і тягне руку:

- Маріє Іванівно, а ще 100 баксів додати можна?

* * *

- У мене чудова дружина! Зранку попере, попросує, худобу нагодує...

- А ти що сам їсти не можеш?

* * *

На дачі жінка каже гарненькій сусідці:

- Ти не могла б одягти свій купальник і позасмагати на своїй ділянці?

- Звичайно. А навіщо?

- Хочу щоб чоловік усе-таки взявся

- ремонтувати огорожу...

* * *

Чоловік телефонує додому :

- Кохана, що ти приготуєш сьогодні на вечерю?

- Фіг!

- Тоді приготуй тільки половинку: я сьогодні ввчєрі йду з друзями в ресторан.

* * *

Засуджений до страти на ешафоті- до ката:

- Подивіться на свою сокиру! Вона ж заржавіла! Ви що, хочете, щоб я помер від зараження крові?

* * *

- Щось ти погано виглядаєш.

- Та ось, купив недавно таблетки, щоб пропало бажання курити...

- І що, пропало?

- Як рукою зняло! Курю тепер без будь-якого бажання...

У магазин зброї вбігає розлючений чоловік. Очі вилазять із орбіт, з рота летить піна.

- Рушницю мені швидко!- кричить він продавцеві.

- Рушницю? Добре. А навіщо вам?

- Щоб застрелити тещу, допекла вона мені!

- Перепрошую, але якщо ви хочете застрелити тещу, то я б порадив вам почекати.

- Чому?

- Вам треба заспокоїтися, бо в такому стані ви напевно промахнетесь!

* * *

Мафіозі заходить у магазин електротоварів:

- Мені праску.

- Вам яку? Потужнішу чи менш потужну, з тефлоновим покриттям чи металевою "підшвою", з відпарювачем чи без?

- А від якої більше болить?

* * *

У Німеччині на уроці географії вчитель питає:

- Діти, як далеко Африка?

Ганс тягне руку й відповідає:

- Думаю недалеко.

Учитель:

- Чому?

- У мого тата на фірмі працює негр і він приїжджає на роботу велосипедом.

пл. уч. Соломея Пелех

Я і моє "я" без мене...

Дружба: дійсність і фантазія

Дуже добре, коли все йде так, як тобі цього хочеться і ти навіть не задумуєшся над тим, яку роль відіграють друзі в твоєму житті. Немає часу міркувати про те, хто є твоїм вірним і надійним, а хто просто тимчасово «підтасовується» під «сприятливі умови». Якщо ти маєш вплив, авторитет, добре до всіх ставишся, цінуєш думки оточуючих і вмієш вислухати їх проблеми – це вже перший крок до здобуття надійних друзів. Хоча і завдяки деяким із вищезгаданих рис ти можеш мати дуже багато «хамелеонів», які хочуть скористатися твоєю довірою для власних потреб і підвищення статусу свого «я» в колективі. Одиниці із тих хто був біля тебе, коли ти був «на висоті», залишаються з тобою і надалі, бо для чого їм ти, коли навколо стільки чудових людей, яких всі люблять і поважають, то може краще з ними «потоваришувати?!».

Це класичний випадок, коли друзі зраджують. Вже немає тих розмов про ніщо, обіцянок залишитися до кінця життя друзями і допомагати в скрутну хвилину. Кожному із нас потрібно пам'ятати, що всі ми люди. Кожен з нас, не зважаючи на свій характер, можливості і здібності заслуговує на правду і довіру. Для чого

використовувати інших?! Поза тим всім ти не бачиш як тебе також хтось «поважає, любить...», а потім, повір, так само кине, як ти когось. Таких людей не люблять. Їм можуть в очі говорити багато прекрасного і доброго, а в думках лаяти жахливими словами.

Задумайся і ти над своєю поведінкою, ставленням до оточуючих. Тебе засліпила слава і визнання, ти вже «високо літаєш!» Подивися вниз, поглянь на землю і на тих, для кого ти був колись справжнім і вірним. Отямся і ти матимеш набагато більше довіри, хоч здобувати тепер її буде занадто важко.

Маленькі роздуми на тему: «Дружба і...». Треба час від часу так міркувати над дійсністю, щоб не заплутатися у тенетах світу цього. Раджу і тобі думати деколи про реалії, про взаємостосунки між людьми, шукати істину в «лайні», яким для когось є життя. Не треба обнадіювати себе ілюзіями, що завжди все буде гарно і щасливо.

Краще

подивись у дзеркало і скажи собі, що я змінююся, я починаю жити для користі, без лицемірства і хибних думок. Хоча так не буває, бо всі ми грішні, але стараймося, можливо

саме зараз в цій великій «тепі» ти знайдеш своє справжнє "Я" і вже не потребуватимеш бути для когось псевдодругом, бо ви двоє матимете гарне життя і один від одного будете потребувати лише вірної дружби.

Вирішувати тобі: йти на Захід чи на Схід, до щирості чи брехні, до перемоги чи психологічної ями. Живи в своє задоволення, не забуваючи, що є інші, які потребують тебе. Чесної перемоги тобі в житті, хоча зауважу, що правильним завжди важче. От їх і найчастіше кидають, використовуючи їхні почуття, думки і погляди проти них самих. Але це не означає, що потрібно лицемірити, просто...жити для себе і для людей.

пл. уч. Соля Кейван

Батьки і діти – хто правий?

Хоч-не-хоч, а у всі часи батьки не могли порозумітись зі своїми дітьми. Це цілком природньо і актуально, як і те, що, незважаючи на заборони батьків, тінейджери робили те, що хотіли.

Яскравим прикладом цього були і є молодіжні субкультури.

Признаюсь чесно: тут я завжди була на боці всіх нас, підлітків, а не батьків. Але тепер я підсунулася до серединки. Чому? Я просто уявила себе мамою (хоч ще й зарано). От люблю я свою дитину, а вона з «вдячності» відгороджується від мене, увесь час проводячи зі своїми друзями-панками (реперами, скінами, готами...). Кожну матір, та й батька, час неначе помаленько вбиває, їхнє існування з кожним днем сірішає. Власне життя відходить на другий план. Адже на першому – життя дитини. Тому батьки й не хочуть, щоб їхні дітки виростили, їм зручно з малюками: ті завжди поряд, завжди під контролем, завжди слухняні.

Час не стоїть на місці. Спробуй уявити життя своєї мами, коли вона порівнює теперішні та колишні фотографії свого сина чи доньки. Ще зовсім недавно це була чепурненька дівчина з косичками, в рожевій сукеночці і з цукеркою в зубах. Або хлопченька з кумедною усмішкою, по вуха у снігу. Тепер це або щось середнє між хлопцем і дівчиною, або все в чорному, пірсингу, з тонною металу всюди, де тільки можна цей метал причепити, або щось «немов безпритульне» (ці вислови з нотацій батьків). Не кожен батьки готові зрозуміти і дозволити таке. Як би ми їх не переконували, яку брехню б не намагались заштовхнути у їхні голови, вони не такі, як нам би хотілось. Кожен розуміє, що дитина не сама собі вирішила змінити стиль і спосіб життя. У них слово «компанія» асоціюється з гулянками, пиятиками і взагалі поганим середовищем. Так, не кожна компанія така. Але навряд чи скіни, панки, репери, металісти – святі. У цьому вся проблема.

Як на мене, найбільша відмінність між батьками і дітьми – в тому, що батьки по-справжньому задумуються над майбутнім своєї дитини. А в підлітковому віці так легко наробити помилок, що здатні скалічити все твоє життя. Але стоп!!!Бути рокером – не означає колотися наркотиками. Бути репером не означає курити ганджу. Виділятися з сірої маси – це не погано, адже усі ми маємо право на самовираження. Відомий письменник Пауло Коельо писав: «Усі ми люди різні, і

повинні робити все, щоб такими ж залишатися”. І саме у підлітковому віці людина дуже часто хоче бути не такою, як всі, якомога яскравіше показати себе, та перш за все – знайти. А батьки дуже часто перешкоджають таким пошукам. І це погано, адже одяг та стиль частково відображають внутрішній світ людини. А хіба можна цей внутрішній світ змінити? Ні. Так само і з бажанням носити широкі штани, дреди чи гопівську спідничку. Звичайно, кожен особливий не тільки через одяг. Проте саме він є нашою візитною карткою, обгорткою, на якій можна написати, хто ти є.

Часто батьки виступають проти пірсингу, татуювань. Бабусі, побачивши хлопця з кульчиком (не те, що кольоровий ірокез) досі показують пальцем. А розмальовані футболки в них викликають шок. Якось у трулейбусі дідусь навіть окуляри начепив, щоб розглянути прибабашку на мому наплічнику.

Для нашого народу чимось виділятися – це досі дико. Проте я впевнена, що для кожного неформала нічого не значить оте тицяння пальцем. Хіба що спонукає до ще божевільніших ідей (в хорошому розумінні) і показує невихованість нашої нації (зауважте, не дітей чи підлітків, а якраз старшого покоління). Хоча й неформали не всі добре виховані, батьки повинні виявляти більше розуміння. Я більш ніж певна, що з панків чи реперів виростуть нормальні люди. Згодом їм захочеться бути як всі (хоча є винятки).

А “ходячим субкультурам” потрібне повніше відчуття міри і мети – щоб із чимось не перебільшити. А виділятися треба! Тільки не ворогувати ні з батьками, чи з іншими субкультурами, чи з гопами, а всім жити мирно.

пл.прих.Ірця Пристай,

Для чого потрібний наплічник і що в нього покласти?

Отже, почнемо з того, чому пластуни надають перевагу саме наплічникам, а не сумками „через плече” чи так званим „сумочкам”, які носять дівчатка у міні-спідничках і на високих обцасах. По-перше, наплічник є дуже зручним, адже він не займає багато місця, з ним можна бігати, а також його не потрібно весь час поправляти, підтримувати, як сумочку, а просто вбрав і забув. По-друге, наплічник є досить містким і в нього можна покласти все, що тобі може знадобитися протягом цілого дня, або й тижня.

Наплічник можна використовувати у традиційних випадках: наприклад запакувати в нього всілякі необхідні речі, або можна на нього сісти, чи, коли потрібно, покласти під голову, чи ще якось використати – це все залежить від того, що

саме спаде на думку самозарадному пластунові чи пластунці.

Переважно наплічники носять студенти, старшокласники чи просто люди, які звикли до спортивного способу життя. В наплічник можна закинути найрізноманітніші речі: починаючи від книжок, рефератів, курсових, закінчуючи різними смачнятинами, які можна „кинути за драбину”. Але дуже часто буває таке, що не знаєш, що саме потрібно покласти в наплічник. Але наплічник взяти потрібно (комусь заради престижу, а хтось просто не може обійтися без нього). А ось перелік тих речей, які ніколи не заваджають в твоєму наплічнику:

-**цукерки**; в будь-якому випадку цукерками завжди можна заморити хробачка, пригостити своїх друзів. Деколи солодощі можуть підняти настрій. Вони не займають багато місця, а в крайньому випадку ними можна напхати кишеньки наплічника.

-**пластовий записник**; він дуже часто стає в пригоді – коли потрібно щось записати, або пригадати;

-**м’яка іграшка**; не ручаюсь за представників сильної статі, але ми, дівчата, дуже любляємо цих створінь. Від іграшок тепло і м’яко в спину.

-**книжка**; також досить часто стає в пригоді, особливо коли їдеш в маршрутці читаючи книжку можна вбити час.

Але у всього є свої недоліки. Наприклад, з наплічником не підеш на День народження, на роботу і ін....

пл. уч. Софійка Сидір

Румунія

20.04 відбулась одна з найкращих подій мого життя - подорож до Румунії. Звичайно, з нашою везучістю кордони, були всі перекриті через введення візи. Через добрі зв'язки батьків ми потрапили в довгождану країну!

І ось я зустріла свою товаришку Сандру, яка жила у мене восени. На наступний день ми прийшли у школу, щоб познайомитись з їхнім навчанням. Ми мали багато екскурсій. Та на суботу – неділю поїхали по замках Трансільванії. Не тільки від краси замків, але й від здруження, ми були на „сьомому небі”.

Моя душа раділа від кожної хвилини перебування з друзями, але з кожним днем, чим ближче було до від'їзду, тим все сумніше ставало мені! В голові все крутилось єдине речення: "Я можу їх більше не побачити". Найважча хвилинка це прощання, а особливо коли на твою честь роблять забави, та стараються все зробити, як найкраще.

Найцікавіша була зустріч з консулом Німеччини, який запросив нас у ресторан! Щоб показати всім, яка гарна наша Україна, ми вирішили заспівати пісню. Коли ми співали моя уява літала по наших незрівнянних краєвидах. Коли ми завершили наш виступ, всі присутні засипали нас оплесками і розпитувалися, звідки такі гарні голоси!

В останній день директор школи організувала нам вечірку під назвою: "Прощання". Наше „стомлене тіло” не витримало і почалися сльози. Остання надія була на те, що вони приїдуть до нас восени і ось можливо надія не пропаде і ми їх побачимо, але не покладаймо надій і просто чекаймо...

пл. уч. Ірена Заяць

Бай-бай мила

Гіркими слізьми заповонила примхлива дівчинка осінь наше казкове місто. Місто сліз, перемоги і каяття, яке дарує світу прекрасні таланти, творіннями яких може тішитися людство. Саме в нашій газеті вони реалізують себе, кажучи нам: «Це ми – наші почуття і потаємні мрії!» Вони ще надто юні, щоб називатися Поетами, але кожен має у своєму серці неповторну іскру, яка хоче запалати пекельним вогнем і показати світу, що вона існує...

*Ти знов прийшла, моя печальна музо,
Не бійся, я не покладаю рук.
Пливе над світом осінь, як медуза,
І мокре листя падає на брук...
Ліна Костенко*

Холодне забуття

Осінь і смуток, зрада й мовчання.
Холод без віри – надія остання.
Подихом вітру цідує панянка обличчя...
Осінь – страждання, для когось,
можливо, незвичне.

Соля Кейван

Кохання Ярослави*

Нам було з тобою добре, Ярославе.

XXX

Люди нервові, вічно голодні,
Хочуть додому в стіни холодні.
Під своїм небом щастя немає,
Тільки дощем міста заливає.
Роби й живи для своєї країни,
Молися щоранку на теплі стіни.
І добрим поглядом небо заший,
Щоб нам засвітило й не капало з стін.

Щоправда не надовго, лиш на мить.
Бо доля, доля вчула певно славу

Й змішала нас із різними людьми.
Тернистими шляхами за державу
Ми йшли з пекельним вигуком: «Пора!»
Той що, як не скорились, Ярославе,
Ми ж сильні, а неволя не біда!
Ми рідко зустрічались й потаємно.
Про тебе дізнавалась лиш з газет.
А москалі, ти знай, мене питали,
Чи знала я: «Високий он, брюнет?»
Мовчала... Вони били – я сміялась.
Любила, Ярославе, і люблю.
Я вірю щиро, доля нас з'єднає,
Тоді то ми зустрінемось. Молюсь
Я спогадам. Вони одні лишились.
А пам'ятаєш перший погляд,

Перший жест?
Як вперше ми у сутінках зустрілись,
Як цілий світ тоді для нас
Немов завмер!
Ти знай, я пам'ятаю, Ярославе,
Наш хрест будемо разом ми нести.
Я вірю, ми ще стрінемось у лавах.
Рокам цієї віри не змести.

Пл. уч. Леся Засадна

• Ярослава Стецько – дружина
Ярослава Стецька,
борця за українську державу, соратника
Степана Бандери.

пл.уч. Соля Кейван

НАМ 4 РОЧКИ!

НАМ 4 РОЧКИ!